

Избори на северу Косова нису, дакле, ни по чему много занимљива ствар за Србију. Прво, грађани Србије (па чак ни грађани Косова) нису показали велико интересовање за њих. Штампа и телевизија такође. Од 20.372 бирача уписаних у бирачки списак општине Косовска Митровица гласало је 6.162. И тих шест хиљада сто шездесет двоје определили су се за СНС, као што је већма познато, затим за ДСС и у нешто мањем броју за ДС. Остале странке и удружења грађана ће, као и до сада, вероватно, скочити на страну кантара где су демократе и образоваће коалицију по моделу владајуће коалиције на државном нивоу.

Од изборних резултата за медије су на тренутак били занимљивији нереди који су се догодили на већ легендарном мосту који дели, раздваја или спаја јужну и северну Митровицу. Екстремиста Албин Курти, наиме, ни овај пут није био бескористан него је са својим циркузантима дошао да одигра игроказ „тензије још увек трају“. Кома то треба и зашто, не треба цртати, дуг је списак и са једне и са друге стране а улоге корисне будале увек има ко да се прихвати. На тренутак, дакле, то се учинило занимљивим медијима у Србији а након тога, избори на северу Косова већ су постали пета вест на ТВ станицама, са изузетком БН телевизије којој је Косово из неких разлога још увек интересантна тема. Ни те разлоге не би требало много цртати – било би то као упоређивати КиМ са РСК, или разматрати зашто су се све српске државице кратка века, утопиле у српској идеји, и зашто је онај конопац који је Београд слао својим далеким Србима више личио на конопац за вешање него на конопац који се баца дављеницима.

Кандидати на изборима су, осим по странкама испред којих су се појавили, углавном били непознати широј јавности. Од „српских лидера са Косова“ на гласачким листићима су се појавила само двојица. Милан и Оливер Ивановић. Лидер Срба Милан Ивановић, политикант националне провинијенције, изашао је на ове изборе испред Српског националног већа (СНВ), тела које већ деценију „представља“ Србе са Косова, и добио је 264 гласа. Грађанска иницијатива његовог презимењака Оливера „Србија демократија правда“ (СДП) прошла је нешто боље, прешла цензус, добила право на 3 одборника и 461 глас грађана северне Митровице.

Даље, од занимљивости са избора у северној Митровици могли бисмо да поменемо чуђење на форумима и међу коментарима на вести са разних сајтова, податком да је „после свега“ на Косову победила „ратнохушачка опција“ и да су сви сагласни да је у реду направити коалицију од десет изборних већ нечега, па узети власт онима који су је на каквим-таквим изборима ипак добили и, наиме, сви су сагласни да оно мало гласача

није знало шта ради у тренутку гласања па сада општинска власт треба да буде идентична републичкој, са малим измена и допунама а све са циљем да на „престо“ не заседну „ратни хушкачи“. Прво, ДСС није била нити је постала ратнохушкачка странка. Војислав Коштуница није био наставак владавине Слободана Милошевића него човек којега су изабрали сви они који су лупали лонцима и пиштали по улицама, а да би се Слоба склонио. Дуго, СНС стварно није Српска радикална странка, а по својим новим начелима у поређењу са њом је наш министар спољних послова тврди националиста (или се бар тако представља јавности), наспрам кога је опет Ивица Дачић „најевропејац“ – велики борац против сила мрака из прошлости када смо били великосрби и добијали ратове да бисмо затим напуштали положаје и предавали територије.

Поред свих катастрофалних последица Коштуничине борбе за Космет – његова странка је уз Томину и Вучићеву добила ове изборе. Зашто је то тако? Зато што у северној Митровици где се (као поручен) на оном мосту увек може појавити неки Курти са већ неким „Самоопредељењем“ не може на изборима да победи неко ко припада владајућој коалицији за чије време су са Косова измештена координациона тела МУП-а Србије, косовски Срби избачени из новог визног режима, за чије време Косово више и није вест осим ако има мртвих и за чије време Србија тихо и (да употребим омражену реч) нетранспарентно гура косовске Србе у једну безгласну интеграцију у косовски систем, док са досадом наглас (транспарентно) понавља изанђале пароле о Косову које је Србија (само што сада мало није, али нема везе).

Оно што је, међутим, истина – то је да је сада свеједно ко је на власти у Косовској Митровици.

Међународна заједница, канцеларија Питера Фејта, Албанци и у власти и у опозицији дају изјаве како не признају ове нелегалне изборе. Ипак, представнике општинских власти ће, иако их не признају декларативно, морати да признају као реалност. И са том реалношћу ће морати да се договарају око све већих практичних проблема и потреба обе нације.

Тако ће две реалности које једна другу не признају морати да се сусретну управо у Косовској Митровици, градићу који је подељен оним мостом спајања и раздвајања, разграничењем линије сукоба, на месту где Срби бране своје последње утврђење на Косову.